

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Institvtionvm// Ad Vniversvm// Ivs Pontificivm, Sive//
Canonicvm, Libri Qvatvor**

Lancellotti, Giovanni Paolo

Basileae, 1566

xij. De Interdicto.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-61756](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-61756)

excōmunicationis vinculo est innodatus, non posse absolutū nunciari, nisi de omnibus satisfecerit: quamvis de vna causa paratus sit satisfacere, supprimenti quidem veritatem absolutio surrepta non prodest, & veritatem intelligens absolutionem huiusmodi exhibere non debet^a.

^a c. officij. extra. eod.

Semel excommunicatus omni tempore tanquam excommunicatus vitandus est, nisi legitime doceat se absolutum^b.

^b c. sicut no bis. extra. eod.

DE INTERDICTO,
TITVLVS XII.

Interdictum, est sententia à iudice ecclesiastico lata, quę diuina officia prohibet palam celebrari, & sacramenta Ecclesiastica ministrari.

Interdici autem solent, vel homines, vel loca, vel vtrumq; simul.

Et homines quidem interdico supponi possunt, vel generaliter, vel specialiter, vel singulariter. Generale interdictum hominum dicitur, cum alicuius regni, vel prouincię, vel ciuitatis, aut castri populus dstringitur: quo casu locus ipse interdico non continetur, nec clerus. Quare poterit tunc in Ecclesijs non secus, ac prius, celebrari omnibus peregrinis admisis, interdictis tamen exclusis^c. Speciale autē cōtra homi-

^c Gemin. c. si sententia. col. ij. in fi. de senten. ex com. in 6.

nes dicitur interdictū, cum aliqua multitudo sub certo vocabulo comprehensa, sed in populo inclusa interdicitur: veluti collegium, vniuersitas, Capitulum. Quo interdico singuli eius vniuersitatis, collegij, vel capituli dicuntur adstricti tam clerici, quàm laici. Singulariter verò dicuntur interdicti, qui nō sub nomine collectiuo multitudinis, sed nominatim sunt expressi^d. Hoc igitur interdicti genus in homines inortum quocunque ex tribus suprā dictis modis, hominem quocunque se transferat, vsque comitatur, nunquam eum deserens: quapropter interdictus vbivis locorum cum sit, ab illis actib. arcetur, qui ex interdicti causa sunt prohibiti.

Æquē loca tribus suprā dictis modis interdici possunt.

Et generale quidē loci interdictum est, cum prouincia, regnum, vel diocesis interdicitur. Speciale, cum ciuitas, rus, castrum, pagus. Singulare, cū Ecclesia, vel sacellum. Quibus locorum interdictis nunquam homines continētur, quin extra loca interdicta possint diuorum celebrationi interesse, Ecclesiastica sacramenta accipere, & sepulturę Ecclesiasticę cōcedi, nisi ex his sint, quorum odio ea loca interdicta fuerint^e. Quo fit, vt cum propter delictum domini, vel rectoris

^d Sum. Arg. uer interdictum.

^e Sum. Arg. ubi suprā

Rr

ciuitas est interdicta, aut alius locus, ciues tamen, vel municipes, & quilibet indigenæ, qui in vitio nõ sunt, dum modò & ipsi in domini, vel rectoris vltionem non fuerint interdicti, possint extra locum interdictũ diuinis interesse, & Ecclesiasticorum capaces sinr^a. Si ciuitas, castrum, aut pagus subijciatur interdicto, eorum subvrbia, & continentia ædificia eo ipso interdicta intelliguntur, ne vili pendii & deludi possit sententia interdicti, si in subvrbijs liceat celebrari. Qua ratione, si Ecclesia sit interdicto supposita, nec in sacello eius celebrari, nec in cœmiterio Ecclesiæ contiguo sepeliri poterit^b.

¶ e si sententia de sentent. c. cõ. in 6.

¶ e si ciuitas de sent. ex. com. in 6.

¶ e statutum de ex. com. in 6.

Ne verò temerè hanc interdicti pœnam irrogari contingat, statuit Bonifacius VIII. ne quis interdicti sententiam proferat, qui Canonicam monitionem non pœmiserit^c, vt in Excommunicationis quoque & suspensionis sententia olim per Gregorium decimum fuerat constitutum, & per Innocentium III.

Item statutum est, vt sententia interdicti proferatur in scriptis, causa interdicti addita, eiusque exemplum sententiam passis intra mensem, si fuerit peritum, edatur^d.

¶ e. i. de sent. ex. com. in 6.

Sed ne huiusmodi interdictis duratibus fideles homines penitus careant optatis Eccle-

siæ sacramentis, quod graue damnũ esset, Bonifacius VIII. sua constitutione providit, vt interdicti quoque in locũ prolati tempore pœnitentiæ minus etiam sanis nõ denegetur, nisi vel excommunicati sint, nõ hi mortis tẽpore duntaxat admittuntur: vel nisi interdicto causam, aut eius authorib. superias dederint, qui nisi prius satisfecerint, vel cautione data pœmiserint se satisfacturos, pœnitentiæ digni sacramento nõ existimantur.

Idemque Bonifacius VIII. ne aliquorum delicta causam pœbere possint, vt Ecclesia suis debitis obsequijs defraudetur, intereaque Ecclesiarum ministri, dum ab suis muneribus immunitatem haberent, otio torperent, & fortè etiam ritus Ecclesiæ sacros tam ipsi, quàm laici, obliuiscerentur, ea propter cõfultè disposuit, vt interdicti tẽpore omnibus diebus in Ecclesijs missæ non minùs celebrentur, quàm prius, submissa tamẽ voce, & ianuis clausis, excõmunicatis & interdictis exclusis, si ne campanarum tinnitu: quibus officijs, si qui clerici, vel Canonici non interfuerint, distributionibus Canonicis non secus priuatos esse iubet, quàm si nulla interdicti sententia subesset: quatuor autem solennibus anni diebus ianuas quoque patefieri Ecclesiæ, campanas pulla-

ri, & clara voce officia celebra-
ri concedit: qui dies sunt, Nata-
lis Dominici, Palchæ, Penteco-
stes, & Assumptionis sacrae vir-
ginis, addito per Martinum so-
lenni corporis Christi die vsq;
ad octauam: à quibus tamē of-
ficijs excommunicari arcendi
sunt, interdicti verò his diebus
admittuntur, modò altari non
appropinquent^b. Quæ Bonifa-
cij modò relata cōstitutio lon-
gè melius & vtilius providit,
quàm constitutio Gregoriana,
quæ ante hanc emanarat: illa si
quidem interdicti lati tempo-
re semel in hebdomada tantum
missas celebrari Eucharistiæ cō-
ficiendę gratia permittebat, vo-
ce suppressa, ianuisq; Ecclesiæ
obseratis, & omni campani æ-
ris tinnitu cessante^c. Plenius ta-
men vberiusq; providit, quàm
cōstitutio Innocentiana^d: qua
nec pœnitentia morientibus,
nec verè pœnitentibus viaticū
denegatur, & cōceditur, vt cle-
rici decedentes, qui tamen ser-
uauerint interdictum, in cœmi-
terio Ecclesiæ sine campanarū
pulsatione, cessantibus solen-
nitatibus omnibus, cum silen-
tio tumultentur, & vt in convē-
tualibus Ecclesijs bini & bini,
vel simul tres horas Canonitas
valeant legere, non cantare, ia-
nuis clausis, interdictis & excō-
municatis exclusis, & voce ita
demissa, quòd extrà audiri nō
possint.

A Baptismus, & Confirmatio,
& Chrismatis confectio, & via-
ticum, & pœnitentia, vt supra
diximus, item matrimonium
interdicto vigente non censetur
adempta^e.

Contra eos verò, qui interdi-
cta non seruarint, siue clerici, si-
ue laici sint, Clemēs v. providè
statuit, qd obseruari debeat, &
qua pœna sint multandi: sicut
etiam contra eos, qui cessatio-
nem à diuinis iure factam fue-
rit transgressi^f: de qua cessa-
tione mox titulo sequenti di-
cemus.

DE CESSATIONE,

TITVLVS XIII.

Cessatio igitur, quam cleri-
ci faciunt, dum diuina of-
ficia laicorū irritati iniurijs in-
termittunt, etsi interdicto simi-
lis videatur, reuera tamē aliud
quid ab interdicto diversum
est, præsertim si specialiter fa-
cta sit^g. Ea tamen interdicti e-
xemplo non pro quavis offen-
sa leui, sed pro grauioribus tan-
tum fieri debet, putà si onera
clericis per laicos imponatur,
si contra eorum libertatem sta-
tuta à laicis facta sint, si à Princi-
pe seculari clericus detineatur
captiuus: hæc quippe, & simi-
lia possunt iustam causam ces-
sationi præbere. Pœsionis au-
tem subtractæ causa nequaquã
cessatio fieri potest^h.

Rx a

^a Summa An-
ge. uer. in-
terdictum.

^b c. si de sent.
excō. in 6.

^c c. permitti-
mus. extra.
de sent. ex-
com.

^d c. quod te.
de pœnitē.
& remis.

^e c. sacro. de
sent. excō.
d. c. quod in-
te. Ab. c. nō
est. de spon-
sal.

^f de. 1. 2. c.
3. de sent.
excōm.

^g Summa An-
ge. uer. 11

^h c. quicunq;
ubi. uer. ces-
sare. et uer.
causa de of-
fi. ord. in 6